

betyde overfor et fjendtligt Luftangreb? Intet. Luftforsvaret, som muligvis vil blive det vigtigste Led i Krigstid, er der jo saa at sige intet Hensyn taget til. Den ringe Forøgelse af Budgettet paa dette Omraade efter Forliget betyder saa godt som intet. Vi følger heller ikke paa dette Omraade med Tiden. Men det er stadig Tegn paa, at saavel Ministeriets Forslag som Forligsforslaget er udarbejdet ved Tovtrækning mellem Parterne indbyrdes og ikke med rimelig Assistance fra sagkyndig Side.

Antallet af Befalingsmandselever ved Artilleriet er ligesom ved Fodfolket og Rytteriet fastsat alt for lavt, og det samme er Tilfældet med Antallet af Befalingsmandselever ved Ingeniørkorpset.

Et enkelt Forslag om Bortfald af §§ 141 og 152 i den nugældende Hærlov er ret betegnende, idet Bestemmelserne om aarligt Minimum af Udnævnelser til Sergent og til Premierløjtenant er foreslaaet at skulle udgaa — naturligvis fordi Minimum aldrig kan naas, og selvfølgelig endnu mindre under den nu foreslaaede Ordning. Morsomt er det ogsaa at se, at i § 212, som omhandler Hærens Heste, er der anført, at der skal stilles 6 islandske Heste til Raadighed for Ingeniørtropperne. Det er bekendt, at Ingeniørernes Materiel er ganske overordentlig tungt, saaledes at de 6 smaa Islændere overhovedet intet betyder overfor en saadan Historie. Ligeledes er Antallet af Heste meget for lavt i al Almindelighed. Hvis der skal være Mening i det, maa Ingeniørtropperne pr. Regiment have henimod 12 Spand Heste.

Angaaende Bemærkningerne skal jeg til Slut kun bede om Opmærksomhed for dem til §§ 216—221. Der nævnes, at Indskrænkningen i Tallet af faste Befalingsmænd er en meget indgribende Forholdsregel, der bør gennemføres saa lempeligt, som Hensynet til Statens økonomiske Forhold tillader. Dette er naturligt. Men af Udtalelsen, der følger efter, nemlig: „De militære Krav, der først og fremmest maa være bestemmende for den nye Ordning, tillader ikke en helt ensartet Reduktion o. s. v.“, fremgaar, at der er noget forkert og uforsvarligt ved hele Ordningen, hvilket ogsaa Bemærkningen til § 222 i det oprindelige Forslag i højeste Grad tyder paa, nemlig, at der i Overgangsperioden selv ved hele Hærens Formindskelse vil komme til at mangle Mandskab til Krigsstyrken i enkelte Vaaben.

Dette var mine Bemærkninger til Hærløvsforslaget. Lovforslaget om Søværnets Ordning skal jeg ikke beskæftige mig videre

med, da der er en Forstaaelse om denne Sag, og de sømilitære sagkyndige har accepteret den foreslaaede Ordning. Men jeg vil dog udtale min Beklagelse over, at Orlogsværftet endnu figurerer i Forslaget. De Oplysninger, der i den senere Tid er fremkommet om hele Ledelsen og Forretningsgangen ved denne Institution, er efter min Mening af en saadan Art, at man burde nedlægge den og lade det private Erhverv overtage det Arbejde, der nu bliver udført paa Værftet. Det vil sikkert med de berømte Færgebygninger i Ærdring blive betydelig billigere for Staten.

Angaaende Lovforslaget om den ekstraordinære Bevilling til Omdannelse og Supplerings af Hærens Bygninger skal jeg kun udtale min Betænkelse ved at give Forsvarsministeren Bemyndigelse til at sælge de overflødige Bygninger. Jeg mener, at Finansudvalgene maa sanktionere Salgene, for at man ikke skal se gentaget det Tilfælde, at en Minister bortsælger en af Statens Ejendomme til en billigere Sum, end der var budt kontant fra anden Side. Jeg betvivler ikke, at den nuværende højtærede Forsvarsminister vil sælge til den højeste Pris; men der er jo Mulighed for, at andre senere overtager Portefeullen, og at man da ikke kan have den fornødne Tillid til vedkommende, saa meget mere som der neppe i den første Tid melder sig Købere til Ejendommene i større Udstrækning. Jeg henstiller til den højtærede Minister, om der muligt kunde foretages en Ændring i Lovforslaget i den af mig antydede Retning.

Med disse Udtalelser skal jeg gentage, at Hærløvsforslaget er utilstrækkeligt. Det vil blive et Værn, som intet Værn er, som kun vil berøve Skattekysterne ca. 50 Mill. Kr. om Aaret og lade Borgerne fejlagtig tro, at vi virkelig kan forsvare vor Neutralitet. Naar Ulykken en Gang kommer, og Hærløven skal staa sin Prøve, kan Hærens Befalingsmænd ikke paatage sig Ansvaret for at forsvare vor Neutralitet med de forhaandenværende Midler. Men da hviler Ansvaret ikke paa de sagkyndige og Generalstaben — muligvis med en enkelt Undtagelse —, men med hele sin tunge Vægt paa de Mænd, som ved deres Stemmen for dette Forslag er medvirkende til, at det bliver ophøjet til Lov.

Blang: Blandt det mangt og meget, som det ærede Medlem, der sidst talte, (Lemvig-Müller) kom ind paa i sin Kritik af det fremsatte Hærløvsforslag, var ogsaa dette, at han fandt, Bornholm var blevet stiftmoderlig behandlet. Hvis det ærede